

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konkurznej veci úpadcu **G.**, IČO:., **o konečnej správe**, na odvolanie konkurzného veriteľa **S.**, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31. januára 2008 č. k. 6K 105/02-171, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31. januára 2008 č. k. 6K 105/02-171 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 31.01.2008 č. k. 6 K 105/02-171 rozhodol tak, že schválil konečnú správu zo dňa 02.07.2007 a doplnenie konečnej správy zo dňa 10.09.2007 s vyúčtovaním odmeny a výdavkov správcu konkurznej podstaty. Uviedol, že veriteľ S., v námietkach proti konečnej správe rozporoval, že odmena správcu konkurznej podstaty nebola vypočítaná správne, nakoľko správca v súlade s vyhláškou č. 493/91 Z.z. v znení zmien a doplnkov má nárok na odmenu vypočítanú zo základu určeného zo speňaženia majetku konkurznej podstaty a z inej činnosti po odpočítaní nákladov na správu a údržbu konkurznej podstaty. Výška odmeny má byť podľa veriteľa určená zo základu 2 280 945,-- Sk, ktorá suma predstavuje príjem zo speňaženia majetku. Príjmy z inej činnosti správcu sa do základu na výpočet odmeny nemôžu započítať. Súd uviedol, že dňa 01.07.2005 nadobudla účinnosť vyhláška č. 292/2005 Z.z., ktorá neobsahuje prechodné a záverečné ustanovenia, a preto sa podľa jeho názoru na konania, ktoré začali pred jej účinnosťou, nevzťahuje. Konanie v uvedenej veci bolo začaté podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu dňa 13.06.2002 a správca konkurznej podstaty bol ustanovený do funkcie dňa 30.01.2003. Znenie vyhlášky č.493/1991 Z.z. v znení vyhl. č. 389/2001 Z.z. a vyhl. č. 398/2001 Z.z. upravujú, že sa na odmenu správcu použijú ust. §§ 6 až 9. Jedná sa o dvojzložkovú odmenu. Jednak je to suma, ktorá bola získaná speňažením konkurznej podstaty a jednak suma získaná

pri výkone funkcie správcu. Súd zistil, že správca konkurznej podstaty vychádzal pri výpočte odmeny zo sumy 4 709 940,60 Sk, ktorá bola základom pre jej výpočet. Uvedená suma predstavuje 2 280 945,-- Sk a bola získaná speňažením konkurznej podstaty a 2 428 995,60 Sk, ktorá bola získaná pri výkone funkcie správcu. Keďže druhá zložka je určená na uspokojenie veriteľov a znenie vyhl. č. 493/1991 Z.z. neupravuje zníženie tejto sumy o pohľadávky proti podstate, správca správne vyčíslil v konečnej správe svoju odmenu vo výške 711 100,-- Sk. Čo sa týka ďalšej námietky tohto veriteľa, a to výdavkov na archívnu činnosť, ktoré sú neúmerne vysoké v porovnaní s príjmami, súd zistil, že správca konkurznej podstaty uskutočnil za účelom archivácie výberové konanie. Ponuky do výberového konania na archiváciu doručila spoločnosť A., s ktorou uzavrela správkyňa konkurznej podstaty zmluvu o prehliadke, vytriedení a vyčlenení spisovej registratúry (bez archivácie) za odmenu 385 230,-- Sk, ktorú uvedenej spoločnosti uhradila s tým, že cena za archiváciu bola vypočítaná na sumu 5 500 000,-- Sk. Z uvedeného dôvodu správkyňa vzhľadom na cenu za archiváciu nepristúpila už s uvedenou spoločnosťou k uzavretiu zmluvy o archivácii. Ďalšou spoločnosťou, ktorá vypracovala cenovú ponuku na úschovu písomností úpadcu, bola spoločnosť C., ktorá po prehliadke spisov ponúkla po prepočte za úschovu písomností cenovú ponuku na sumu 3 300 360,-- Sk. Najnižšiu ponuku na archiváciu písomností úpadcu predložila spoločnosť I., na sumu 2 142 000,-- Sk, s ktorou správkyňa konkurznej podstaty uzavrela dňa 01.10.2004 Zmluvu o úschove písomností a následne na základe faktúry č. 2004001 zo dňa 01.10.2004 uvedenú sumu aj uhradila. Keďže konkurzný veriteľ o svojich tvrdeniach, týkajúcich sa neúmernosti výdavkov na archívnu činnosť, v porovnaní s príjmami neunesol dôkazové bremeno a nepreukázal, aká mala byť primeraná výška výdavkov na archivačnú činnosť, preto súd akceptoval náklady správcu na archívnu činnosť na základe prevedeného výberového konania správcom konkurznej podstaty. Súd preto schválil konečnú správu a vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcu tak, ako je uvedené vo výroku uznesenia.

Proti uzneseniu sa odvolal konkurzný veriteľ S. a žiadal jeho zmenu. Uviedol, že proti konečnej správe podal námietky, ktorých dôvodom bola nezákonným spôsobom určená výška odmeny správkyne konkurznej podstaty z nesprávne určeného základu pre výpočet odmeny. V námietkach považoval výdavky vynaložené na archívnu činnosť za neprimerane vysoké, vzhľadom na výšku príjmov dosiahnutých z predaja majetku z konkurznej podstaty úpadcu. Súd prvého stupňa v napadnutom uznesení neodôvodnil, prečo neakceptoval námietky konkurzného veriteľa pri určení odmeny správcu a poukázal len na skutočnosť, že novelu vyhl. č. 493/1991 Zb. účinnú od 01.07.2005 nie je možné na tento konkurz aplikovať.

V nesúlade s ust. § 29 ods. 3 zák. č. 329/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní považuje tvrdenie súdu, že vzhľadom na vysoké cenové ponuky ostatných záujemcov o výkon archívnej činnosti, bol prijatý návrh vybratého záujemcu I., pre nízkosť ceny výhodný. Toto zákonné ustanovenie ukladá súdu vyžadovať od správcu v prípade podania námietok konkurzného veriteľa o nepreskúmateľnosti konečnej správy v časti nákladov a nezdokladovaní výdavkov SKP vysvetlenia a doklady, ktorými sa preukazujú jednotlivé výdavky. ZKV stanovuje zákonnú povinnosť konkurzného sudcu v konečnej správe odstrániť nesprávnosti vyúčtovania odmeny SKP a preveriť účtovanie jednotlivých príjmových a nákladových položiek podľa zákona o účtovníctve. Prvostupňový súd po vznesení námietok konkurzného veriteľa o neúmernosti nákladov na archívnu činnosť nesprávne v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že veriteľ neunesol dôkazné bremeno, a preto súd akceptoval náklady správcu ako primerané. Z uvedených dôvodov navrhuje preto napadnuté uznesenie zmeniť.

Správkyňa konkurznej podstaty vo svojom stanovisku k odvolaniu konkurzného veriteľa uviedla, že po spracovaní záverečnej správy informovala e-mailom poverenú pracovníčku veriteľa o záverečnej správe, o dôvodoch výdavkov na archivačnú činnosť. Uviedla, že archív sa nachádzal v priestoroch areálu, ktoré nevlastnil úpadca a ktoré bolo nutné vzhľadom na zmenu majiteľa v krátkej lehote vypratať. Preto otázku archívu bolo nutné vyriešiť v čo najkratšom čase jeho odborným prevezením, uskladnením a archiváciou. Porovnávať výdavok na archiváciu, ktorý bol doložený daňovými dokladmi s celkovými príjmami bez toho, aby autor námietky poznal veľkosť archívu, je nereálne. Archív bol tvorený v podstatnej miere osobnými spismi pracovníkov – baníkov, bývalého štátneho podniku G., ktorú prevažnú časť archívu prevzal úpadca. Ku dňu uzavretia zmluvy o archivácii je predmetom archivácie okrem iných spisov 2 173 osobných spisov zamestnancov úpadcu, ktoré majú dĺžku archivácie 75 rokov odo dňa narodenia zamestnanca. Podľa informácie spoločnosti zabezpečujúcej archiváciu, je najstarším ročníkom zamestnanec, rok narodenia 1933 a najmladší rok 1975. Už samotná pracovná kategória baníkov bola a je aj v súčasnej dobe veľmi náročná na archiváciu, a to s ohľadom na to, že z archívu sa vydávajú rôzne druhy potvrdení na vyplácanie príspevkov baníkov, či iné dávky a na vyplácanie nárokov pri poškodení zdravia následkom pracovných úrazov či chorôb z povolania. Celkove prijatých na archiváciu je 9100 cm spisov s rôznou dĺžkou archivácie. Pretože ide o rozsiahly archív a zákonnú povinnosť ho v zmysle zákona riadne zabezpečiť, bolo nutné postupovať tak, ako je uvedené v záverečnej správe. Súd skúmal oprávnenosť výdavkov s osobitným zameraním na archiváciu, a to z účtovných dokladov, namietaných

odvolateľom, vo vzťahu k uzavretým zmluvám o archivácii a následnej fakturácii v zmysle uzavretého zmluvného vzťahu. Zdôraznila, že pri samotnom výberovom konaní sledovala oprávnenosť výdavkov, a to aj vo vzťahu k dosiahnutým príjmom pri speňažovaní KP, avšak suma vynaložená na archiváciu nemôže byť jednostranne posudzovaná spôsobom uvádzaným odvolateľom, keďže výdavok na archiváciu je výdavkom, ktorého dôvodnosť je zákonom daná. Namietala tiež, že postupovala v súlade so zákonom o účtovníctve, ktorého dodržiavanie je tiež spochybnené odvolateľom, v zmysle ktorého výdavky musia slúžiť nielen na dosiahnutie príjmov, ale aj na ich zabezpečenie a udržanie. Na archiváciu vykonala výber cenovo najvýhodnejšej ponuky, čo riadne doložila. Po osobnom preverení zistila, že vybraná spoločnosť spravuje archív s vysokou odbornou starostlivosťou. Skutočnosti nezodpovedá ani tvrdenie veriteľa, že záverečná správa je nepreskúmateľná a že správca k nej nepriložil doklady, nakoľko k tejto boli priložené účtovné i daňové doklady, ktoré sú súčasťou účtovníctva úpadcu. Pokiaľ ide o výšku jej odmeny, túto spracovala podľa pokynov konkurzného súdu, s ktorým záverom sa stotožňuje. Navrhuje preto odvolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 písm. c/ a e/ O.s.p., bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že sú splnené predpoklady pre jeho zrušenie.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu G., schválil konečnú správu a jej doplnenie s vyúčtovaním odmeny a výdavkov správcu.

Na námietku odvolateľa proti konečnej správe v časti vyúčtovania odmeny správcu konkurznej podstaty v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že správca vychádzal pri výpočte odmeny zo základu 4 709 940,60 Sk v súlade s vyhl. č. 493/1991 Zb. v znení platnom do 01.07.2005, ktorou sa tento konkurz spravuje, a preto správne vyčíslil v konečnej správe svoju odmenu vo výške 711 100,-- Sk, pretože pre konanie platná vyhláška neupravuje zníženie druhej zložky odmeny o pohľadávky proti podstate.

Záver súdu prvého stupňa, pre ktorý neakceptoval dôvodnosť námietky odvolateľa ohľadne nesprávnosti výpočtu základu odmeny správcu konkurznej podstaty, pri ktorom neboli zohľadnené rozporované výdavky, je nesprávny.

Je nepochybné totiž, že odvolateľ v námietkach proti konečnej správe nepoukazoval na nesprávnosť výpočtu z dôvodu nesprávne použitého právneho predpisu, ale z dôvodu, že tento bol pri výpočte nesprávne vyložený, z ktorého dôvodu je preto i súdom prvého stupňa schválená výška odmeny správcu konkurznej podstaty v rozpore s právnym predpisom.

Ako vyplýva z ust. § 6 písm. a/ vyhl. č. 493/1991 Zb. v znení, z ktorého vychádzal súd prvého stupňa a tiež správca pri výpočte svojej odmeny, základ pre určenie odmeny správcu konkurznej podstaty tvorí suma, ktorá bola v konkurze získaná speňažením konkurznej podstaty a suma určená na uspokojenie veriteľov, ktorá bola získaná pri výkone funkcie správcu.

Základ pre určenie odmeny správcu konkurznej podstaty tvorí teda suma, ktorá bola dosiahnutá speňažením konkurznej podstaty a suma, ktorú správca získal inou činnosťou ako speňažovaním majetku, napríklad vymožením nájomného, uplatnením nárokov na súde, úroky z priznaných pohľadávok a pod., a ktorá je určená na uspokojenie veriteľov, čo znamená, že pre dosiahnutie takto zákonom stanoveného základu je potrebné od nej odpočítať výdavky potrebné na dosiahnutie základu určeného pre výpočet odmeny.

Skutočnosť, že zákonodarca ust. § 6 vyhl. č. 493/1991 Zb. novelou, účinnou od 01.07.2005, doplnil o definíciu súm, tvoriacich základ pre určenie odmeny správcu, uvedenému neodporuje a toto ani nevylučuje, keďže zákonodarca touto prijatou novelou, iba doposiaľ platnú právnu úpravu precizoval.

Keďže odmena správcu konkurznej podstaty, ktorá bola súdom prvého stupňa schválená, vychádza z nesprávneho základu pre jej výpočet, je preto rozhodnutie súdu prvého stupňa v rozpore s právnym predpisom, z ktorého dôvodu je i odvolanie opodstatnené.

Odvolateľ tiež namieta, že súd prvého stupňa pri schvaľovaní konečnej správy nepostupoval ohľadne výdavkov za archívnu činnosť v súlade s ust. § 29 ods. 3 zák. č. 328/1991 Zb., keďže tieto považuje za neprimerane vysoké k dosiahnutým príjmom.

Nepochybne tak, ako je povinnosťou správcu konkurznej podstaty postupovať pri výkone funkcie správcu s odbornou starostlivosťou, je tiež povinnosťou konkurzného súdu preveriť účtované výdavky.

Dôvody odvolania konkurzného veriteľa, smerujúce k splneniu uvedených povinností, sú však všeobecné, nekonkrétne a tiež nepodložené, z ktorého dôvodu na ich základe nie je možné vyvodit' pochybenie súdu prvého stupňa. Za týchto okolností, nie je preto takto podané odvolanie spôsobilé privodiť odvolateľom požadovanú zmenu rozhodnutia v tejto jeho napadnutej časti.

Keďže so zreteľom na už uvedené, napadnuté uznesenie vychádza čiastočne z nesprávneho právneho posúdenia veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky preto uznesenie Krajského súdu v Košiciach podľa § 221 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie

Pre Krajský súd v Košiciach, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie, je právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa § 226 O.s.p. záväzný.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 14. októbra 2008

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu